

De tijd zal het leren

Ergens in Zandbergen staat een grote oude eikenboom: Charlies eikenboom. Hij staat weliswaar in het Zandbergse bos, maar toch voelt het voor haar echt alsof de boom van haarzelf is en van niemand anders. Als ze er zit hoeft ze even nergens anders aan te denken dan de rollende blaadjes over de grond, de ruisende wind rondom haar oren en het fluiten van de vogeltjes in de andere bomen.

Maar vandaag lukte het niet om aan iets anders te denken dan wat de meester tegen de klas had gezegd: 'Ik heb een vervelende mededeling, maar vanwege corona gaat jullie musical niet door'. Saar, Charlies aller-, aller-, allerbeste vriendin stak gelijk haar vinger op en begon al met praten voordat ze de beurt kreeg: 'Maar meester dat kun je niet menen! Ik verheug me al sinds ik 1 en een half ben op de eindmusical en ik heb vorig jaar al tegen al mijn neefjes en nichtjes gezegd dat ze mochten komen kijken om de beste musical van hun leven te zien! En ik heb ook nog...' de meester viel haar in de rede en begon over allemaal bazen van bazen en daar de bazen weer van, die hadden besloten dat de musical niet door mag gaan. Charlie had de rest van de dag niks meer gezegd en liep na school half boos, half verdrietig naar waar ze nu zit.

Charlies moeder zegt vaak dat het altijd erger kan. Ze had bijvoorbeeld een paar keer verteld nog voor dat ze dit nieuws hadden gehoord dat háár musical óók niet door ging door een hele harde storm. Nou dat was inderdaad nog erger. Dan had je de hele musical al voorbereid en dan gaat het op het laatste moment toch nog niet door. Opeens zag Charlie het helemaal voor zich. De storm zelf, maar ook de kinderen afwachtend in hun kostuums en zelfs alle telefoontjes van familieleden die niet konden komen omdat de stroom bij hun was uitgevallen. Terwijl ze daar aan dacht begonnen haar oren ineens te tintelen en haar tenen te kriebelen. De boom waar ze op zat leek steeds kleiner te worden en de blaadjes van de andere bomen vielen er razendsnel af en groeiden daarna weer aan. Het duurde wel een minuut of vijf, totdat het plotseling stopte.

Ze voelde een hele harde dreun onder zich en voelde dat er iets mis was. Charlie begon het bos uit te rennen. Wat niet heel handig was met een bonkende rugzak voor noodgevallen op haar rug. Die rugzak nam ze altijd overal mee naartoe. Voor het geval dat ze in dit soort situaties zou komen. Dan had ze in ieder geval wat touw, een notitieblok, een zakmes en dat soort handige spullen bij zich. Al gauw bereikte ze het einde van het bos, maar ze zag niet haar eigen vertrouwde dorp. Het leek er wel op maar het was meer een soort oudere versie waar het enorm stormde. En opeens drong het tot haar door: ze was niet meer in 2020 maar in 1988, het jaar waarin haar moeder de musical had! Tijdreizen wilde ze altijd al kunnen maar nu deed ze het gewoon echt! Charlie ging maar gewoon een stukje lopen om te zien hoe het er hier uitzag.

Na een paar straten door te zijn gelopen kwam ze bij een school. Het was niet die van haar moeder maar de kinderen die ze net in gedachten voor zich had gezien waren er wel. 'Mirjam blijf eens rustig! Het komt allemaal wel goed!' hoorde ze een jongen zeggen. 'Jeroen, we hebben maandenlang geoefend met de hele klas, en nu wordt door die stomme storm de hele musical afgelast!' zei een meisje; waarschijnlijk die Mirjam dus. Gelukkig is Charlie nooit echt verlegen dus liep ze richting de stemmen en zag ze een jongen en een meisje bekvechten. 'Hoi mag ik wat vragen? Wat is hier precies aan de hand?' riep ze hard om boven het geschreeuw uit te komen.

'Wie ben jij?' zeiden de jongen en het meisje verbaasd. Het is ook niet niks als er ineens een meisje voor je staat met groen geverfde haarpunten, een grote rugzak en hele andere kleding dan iedereen in je eigen tijd. 'Ik ben Charlie, en laat me raden jullie zijn vast Mirjam en Jeroen'. 'Klopt!' zei Jeroen 'De naam Charlie hoor je ook niet vaak zeg!'. Mirjam gaf hem een por en fluisterde iets over dat hij wat aardiger moest zijn. 'Maar om je vraag te beantwoorden: door een storm is de stroom overal

uitgevallen en kunnen al onze families niet meer komen waardoor de eindmusical ook niet doorgaat!' zei Mirjam. 'Ik snap het niet helemaal, je doet veel te moeilijk zeg!' zei Charlie enthousiast 'Je kan het toch gewoon opnemen en naar iedereen opsturen!'. 'Opnemen?' zij Mirjam, 'Opsturen?' vroeg Jeroen. 'Ja! Gewoon met je smartphone, en dan via de mail of zo. En terwijl ze dat zei drong het tot haar door dat ze dat ook gewoon bij haar eigen klas konden doen. Ze keek eens goed naar de verbaasde blikken van Mirjam en Jeroen en bedacht hoe vreemd het wel niet was dat ze gewoon echt met elkaar konden praten. 'Moeilijk uit te leggen, jullie hebben natuurlijk nog geen mobiele telefoon, en ik moet trouwens ook weg' zei ze gehaast, ze wilde echt zo snel mogelijk naar huis om het idee aan iedereen te vertellen. 'En wij dan?' riep Jeroen. 'Jullie kunnen het toch verplaatsen naar een andere dag.' 'Dat is eigenlijk best een goed idee!' zeiden Jeroen en Mirjam tegen elkaar.

Charlie hoorde het al niet meer. Ze was snel terug gerend naar haar eikenboom, al was ie een stuk kleiner dan de boom die ze kende. Ze klom er een beetje moeizaam in, en zat uiteindelijk op de plek waar ze een uur geleden voor het eerst die rare tinteling had gevoeld. Nu moest het goed gaan. Als ze niet weer een tijdreis kon maken zat ze wel 32 jaar vast met al die kinderen in rare neonkleren, al leken Mirjam en Jeroen best aardig. Charlie dacht zo sterk mogelijk aan het moment voordat ze in deze tijd belandde en kneep haar ogen dicht. Ja hoor, ze voelde het gekke gevoel weer en voordat ze het wist was de boom weer normaal geworden en was ze weer in 2020. Ze rende voor de tweede keer, maar dan jaren later het bos uit en bedacht dat ze haar idee van het opnemen en streamen van de musical als eerste aan Saar ging vertellen maar daarna ook aan de rest van de klas. Het idee verspreidde zich als een lopend vuurtje door de school.

De volgende dag werd Charlie gebeld door het Jeugdjournaal, want die hadden het idee ook te horen gekregen. En zo gebeurde het dat Charlie, haar moeder en Mirjam en Jeroen natuurlijk allemaal toch een eindmusical hadden. En dat jij of je overbuurmeisje of je grote broer of grote zus of misschien heel iemand anders een opname van haar of zijn musical heeft gemaakt en verspreid.

En er was meteen nog een probleem opgelost. Eindelijk wist Charlie wat haar kostuum voor de musical moest worden: een roze neonpakje! Net als in 1988.